

NÉMETH NOÉMI

ATTILÁHOZ - Költészet Napjára

Titok szólít egy barna szempárban,
mintha a régmúlt hívna belőle.
Te voltál és vagy az élő fáklya...
Fényed lángolón tekint előre.

Életed gyöngysora elszakadt,
de szellemed izzik egy csillagon.
Azóta veled ébred a hajnal,
s aranyló géniuszkod ránk ragyog.

Mondd, Attila! Hol vannak költőink?
És hol van a magyar líra maga?
Az utókor a szívében őriz,
s örökségként porba hull e haza.

Ha eljőnnél, mi váránk égetőn,
s álmainkat mívéssé csiszolnánk!
Hitünket borzolhatják kétkedők,
olvasunk, mint csobogó ős-forrást.

Halhatatlanságod zajtalan száll,
s költeményt készít a tavaszi szél.
Éji csend a sínek mentén talál,
köztünk jársz, s emléked örökké él!

Holdvarázs...

Fuvolat fúj a türkiz éj,
habos álmot lenget a szél.
Halvány nyoszolyán a szirén...
ezüst fényt szór, égi szatént.

Ametiszt a holdudvara,
csipke-csókból szó altatót.
Ringat az álmatlan hajnal,
homlokán kék csillag ragyog.

Ez a mesém minden este,
tündérek s koboldok földjén.
Másokban fürdesd a lelked,
S szíved legyen a fő törvény!

Balatoni csend...

Játszik a csend, mint az üveggyöngy,
s a jégre hullva ásít a fény.
Ahogy az őszből a tél köszönt...
halott vágyat, és hittük, hogy él. –

Még lelkembe karcol az emlék
egy ódon titkot, mit szél kerget.
Lángos szívünkön a dér enyész',
s felettünk hamvadt szeretet leng.

Némán néz a balatoni táj,
dermedt tükrén fájdalom feszül.
Sötéten vijjog rá a sirály,
mit megbánás hasít szét belül.

Mozdulatlan csillan meg a nád,
s a móló kövein múlt lehel.
Rémálmaim közt az úr kaszál,
s a tihanyi Echo sem felel.

Izzó nyarunknak így lett vége,
és mi tudtuk azt, hogy nincs tovább.
Hó ezüstjén nem nyílhat béke,
de tavaszt remél e bús fohász!